

Kautionisterne — subsidiært Sparekasserne —, der bærer Risikoen, medens det ved de andre Laanekategorier er Staten, som selv har givet Loven, der er Kreditor.

Det henstilles derfor til Overvejelse, om man ikke nu ved Lovens Forlængelse skulde foretage en Ændring gaaende ud paa, at Afdraget ved Ikke-Landbrugsejendomme for Realkreditlaanenes Vedkommende fremtidig erlægges med de oprindelige, kontraktmæssig aftalte Beløb. Derfor kunde der jo godt fortsat gives ogsaa disse Laantagere Rentelepelsen, da de nu engang er kommet med under Loven.

Det kan sikkert siges, at baade Sparekasserne og Kautionisterne kan affinde sig med Lovens Virkninger med Hensyn til Afdragene ved Landbrugsejendomme. Her vil der som Regel være Pantessikkerhed til Stede, og det er vel ogsaa nok i første Række Lempelser til Landmænd, Loven har tilsigtet. I øvrigt vil Realkreditlaanene i Landejendomme for en stor Del være afviklede gennem Sanering, og saafremt den bebudede Forlængelse og Udvidelse af Saneringsloven bliver gennemført, vil endnu flere følge efter. En Del af disse Laan i Landejendomme — ogsaa nogle Restbeløb, hvor Saneringen ikke har kunnet tage det hele — vil blive tilbage, og for disse ønskes sikkert alle de nuværende Lempelser forlænget. Men med Hensyn til Afdragene paa Laanene i Ikke-Landejendomme synes der at tiltrænges en Ændring. Disse Laan kan ikke forventes afviklede gennem nogen Sanering eller paa anden ekstraordinær Maade, det maa ske ved de halvaarlige Afdrag.

Den 30. Januar 1939.

P. B. V.

Lundbye.
